

ВЪРШИТБА

Месечината грѣ тихо. Лѣтна нощъ е навела златното си око надъ нашия харманъ. Харманътъ е чисто преметенъ и хладенъ. Вишатъ се нагоре високи и тъмни купни. Срѣдъ класоветъ на снопитъ свирятъ шурци, докарани отъ нивята по возитба. Колко е рано! Още не бѣхме изкарали първия си сънь, и ни събудиха да насаждаме. Трия съ дланъ съннитъ си очи и по една дълга стълба възлизамъ на най-високия купенъ. Купенътъ се люлѣе, и азъ се боя да не рухне. Стигамъ върха, измѣквамъ шиша съ из-

сѣхналата китка-латинка отъ най-горния снопъ. Този шишъ съ цвѣтето го е побила дѣдовата ржка — да крепи снопа и да краси храната.

— Кжде да хвърля латинката? — питамъ азъ.

— Пусни я, баби, въ полата ми, че тя става за цѣръ.

Пущамъ цвѣтето, хващамъ снопа и го хвърлямъ на срѣдъ хармана. Преди да падне тежкиятъ снопъ — зърното рухва като едъръ лѣтенъ дъждъ. Полита вто-

ри снопъ, събарямъ трети. Харманджиитъ повличатъ нападалитъ снопи по всички краища на хармана, развързватъ вжжата имъ и почватъ да насаждатъ. Когато напълнятъ съ ржкои цѣлия харманъ, дѣдо впрѣга воловетъ и потегля диканята. Глухо почва да прѣщи притиснатия отъ кремъцитъ класъ. На диканята, върху едно ниско трикрако столче, сѣда баба съ една дълга вършина, подканя воловетъ да бързатъ въ хладината и подема нѣкаква проточена тжжна пѣсень:

— Доръ две го птици кълваха,
безъ криле още, безъ глави . . .

